

NAŠE PRÁVO NA REPARACE OD NĚMECKA TRVÁ

- CZ24 News | 13. února 2024

ČESKO: V současnosti dochází k pokusům vytvořit dojem, že k dosažení spravedlnosti v česko-německých vztazích a k jejich vyváženosti, jak to líčí někteří naši politici a ochotně šíří řada médií, především těch, které jsou v německých rukou, snad již chybí humanitární gesto České republiky vůči části nebo dokonce celé německé menšiny žijící v našem státě, příp. i zahájení „dialogu“ s představiteli odsunutých Němců z Československa, vedoucí zejména, ale nejen k jejich určitému morálnímu odškodnění. O takovémto humanitárním gestu, před nedlouhou dobou opakovaně na nás vynucovaném, mluvili a dodnes občas mluví někteří ústavní činitelé a politici SRN i Rakouska a nepočtená, ale velmi hlasná česká skupina, která ve svém germanofilském zanícení odmítá vzít na vědomí určité historické souvislosti.

Již dříve jsme učinili gesto dobré vůle vůči sudetoněmeckým antifašistům. Tito lidé si zaslouží naši plné úcty. Byli převážně součástí československého protiněmeckého odboje.

Vidění dějin, které zaměňuje následek a příčinu, jak to činí sudetoněmecký landsmanschaft a jeho „příznivci“ v ČR, je ve svých důsledcích v podstatě velmi nebezpečným pokusem o revizi historie, v níž oběti mají být vykresleny jako zločinci a naopak zločinci jako oběti, většina našeho národa nesdílí.

K dosažení spravedlnosti v česko-německých vztazích je však třeba, aby SRN, jako právní nástupce nacistického Německa, udělala další potřebné kroky k vyřešení některých problémů, které naše politika z nějakých důvodů nebyla schopná dosud nastolit, ke škodě desítek tisíc našich spoluobčanů nebo dokonce i celého našeho národa, a uspokojivě vyřešit, aby tak zbavila naše vzájemné vztahy značné dlouhodobé zátěže.. Proto na ně v této petici poukážeme. O jaké skutečnosti jde?

1) Asi 200 000 našich spoluobčanů bylo po uzavření tzv. mnichovské dohody vyhnáno ze svých domovů v pohraničí, často jen s malými příručními zavazadly. Několik tisíc z nich, včetně jejich obránců, dříve bylo pronásledováno, týráno, zraněno, uneseno henleinovskými bojůvkami do Německa či dokonce zavražděno.

Několik set tisíc Čechů, kteří z různých důvodů byli nuceni zůstat v Němci obsazeném území, bylo považováno za „méněcennou rasou“. Byli zbaveni všech demokratických práv a svobod, včetně práva na svůj jazyk, kulturu, vzdělání, byli germanizováni, zařazováni na nucené práce, terorizováni.

Podíl henleinovských Němců na rozbití ČSR i na následném terorizování českého obyvatelstva je značný. Nevíme o žádném gestu dobré vůle, které by učinila SRN vůči těmto poškozeným. Proto žádáme, aby naše příslušné ústavní orgány se zasadily o to, aby těmto poškozeným se v době co nejkratší dostalo plného odškodnění od povinného subjektu, tj. SRN.

2) Mezi tragédie, ke kterým došlo v době druhé světové války, patří i nucené vystěhování českého obyvatelstva zejména z Neveklovska, Vyškovska a Podbrdsko. Toto vystěhování, které nesmírně tvrdě postihlo snad i desítky tisíc našich spoluobčanů, patřilo ke krokům směřujícím ke germanizaci „česko-moravského prostoru“. Na vypracování germanizačních plánů i jejich realizaci se podíleli i henleinovští Němci, bývalí občané ČSR německé národnosti.

Nevíme o žádném gestu dobré vůle, které by učinila SRN vůči takto poškozeným. Proto žádáme, aby i těmto poškozeným se dostalo příslušného odškodnění od SRN.

3) Je obecně známou skutečností, že v očích německých okupantů i tzv. sudetských Němců jsme byli téměř bezprávními podlidi, kteří měli pracovat pro vítězství nacismu. Poté měl být náš národ zničen, značná část měla být fyzicky zlikvidována. Tato likvidace probíhala již v průběhu války. Asi 360 000 našich spoluobčanů bylo Němci popraveno, umučeno. Na této plánované genocidě českého národa se podíleli i „sudetští Němci“, kteří se stali součástí „panského národa“ a jako takoví se těšili významným výhodám, včetně značně vyššího vyživovacího standartu, zatímco my jsme žili v podmínkách genocidní teroristické nacistické okupace.

Je obecně známou skutečností, že nacisté naše země hospodářsky vysáli, zničili, ač před válkou patřily mezi silně průmyslově rozvinuté a relativně bohaté celky. Po válce jsme převzali jen zlomek dřívějšího našeho bohatství.

Na tento případ pamatují normy mezinárodního práva. Jednoznačně stanovují, že agresor je povinen nahradit škody, které vznikly obětem jeho agrese. My jsme byli obětí, nacistické Německo bylo agresorem. Jeho právním nástupcem je SRN. Právním nástupcem ČSR je Česká republika a Slovenská republika.

Naše reparační nároky vůči Německu byly Pařížskou reparační dohodou plně uznány. Spolu s nereparačními pohledávkami činily v r. 1945 „360 miliard Kč (v hodnotě z roku 1938“) /JUDr. R. Král, expert na mezinárodní právo, který se řadu let zabýval na ministerstvu zahraničních věcí majetkoprávními otázkami, v článku „Agresor má povinnost hradit škody, které válkou způsobil“, Právo, 9.11.1993/.

K výši reparací se vyjádřil i prof. JUDr. V. Pavlíček, DrSc., vedoucí katedry na Právnické fakultě UK a tehdejší člen Legislativní rady vlády ČR. **„Na mezispojeneckém reparačním úřadu v Bruselu byly naše škody vyčísleny na 19,5 miliardy tehdejších amerických dolarů. Z toho bylo uhrazeno reparacemi pouze 14,4 milionu dolarů a vrácením majetku in natura 76,8 milionů.“**

Na otázku redaktora J. Kovaříka, zda ČR může kdykoliv položit na stůl otázku neuhrazených reparačních nároků, odpověděl prof. V. Pavlíček: „Ano, pokud záležitost nebude právně ukončena. Mírová smlouva, kterou mohla být za reparacemi učiněna tečka, uzavřena nebyla.“ (Minulost je třeba uzavřít tečkou, Právo, 1.10.2004)

Tvrzení kohokoliv o tom, že Česko-německou deklarací z r. 1997 se ČR i SRN zavázaly, že nebudou vznášet proti sobě majetkové nároky a tudíž nemůžeme požadovat na SRN ani reparace, je, jak vyplývá i z výše uvedeného, právně zcela irelevantní. O jaké majetkové nároky SRN jde, které se údajně vůči nám zavázala nevznášet? Jde snad o konfiskovaný majetek tzv. sudetských Němců? Nejde a podle mezinárodního práva ani nemůže jít.

V Pařížské reparační dohodě je následující ustanovení: **„Každá signatární vláda zadrží způsobem podle své volby německé nepřátelské majetky nalézající se na území podrobeném její pravomoci nebo bude jimi disponovat tak, aby se nemohly státi znovu německým majetkem nebo nemohly upadnouti znovu pod německou kontrolu Při provádění ustanovení výše uvedeného paragrafu A majetek, který byl vlastnictvím členské země Spojených národů anebo osob, které byly příslušníky této země a nikoli Německa v době anexe nebo okupace této země Německem či v době jejího vstupu do války, nebude započten na jeho účet reparací...“.**

Jen z uvedeného vyplývá, že ČSR jako signatární stát Pařížské reparační dohody měla povinnost německý majetek konfiskovat a zajistit, aby se nikdy nedostal do německých rukou, což učinila, a nadto hodnota tohoto majetku, nemusela být odečtena z reparačního účtu.

Jaké majetkové nároky se zavázala SRN vůči nám tedy nevznášet? Takový majetek, jak jsme přesvědčeni, ani neexistuje. Jinak řečeno: SRN se tedy zavázala vůči nám nevznášet majetkové nároky, které de facto ani de iure neexistovaly a ani neexistují.

Dlouholetou snahou SRN je zabránit otevření reparačních požadavků kýmkoliv. Bázlivost či servilnost určitých kruhů v oprávněných státech vznesení nároků zabraňuje stejně účinně. Po uzavření smlouvy 2+4, jež předcházela opětovnému sjednocení Německa, Němci předstírali, že mlčení smlouvy o reparacích znamená, že reparace jsou už nadobro smeteny ze stolu. **Stanovisko USA však byla zcela jiné. Podle právníků ministerstva zahraničí USA mlčení „prostě jen znamenalo, že o reparacích se teprve bude jednat v budoucnosti.“ (Odškodnění 2000-2006, Česko-německý fond budoucnosti, 2007).** Jen mírová konference a uzavření mírové smlouvy s Německem, jež bude obsahovat ustanovení o reparacích, které má SRN zaplatit poškozeným státům, může být touto tečkou, o níž výše se zmínil i prof. V. Pavlíček. Nečekejme, že Německo bez potřebného tlaku bude samo pracovat ke svolání této mírové konference. Dejme podnět k jednání o svolání mírové konference, která by se zabývala i reparačními povinnostmi SRN vůči dalším oprávněným státům. Splněním reparačních povinností SRN přispěje k upevnění mezinárodního práva v Evropě i ve světě. Svým jednáním dosvědčí, že agresor i po letech je povinen zaplatit škody, které způsobil svým obětem.

Se vši naléhavostí proto žádáme MZV, vládu ČR a všechny příslušné ústavní orgány, aby v době co nejkratší začaly se SRN jednat o zaplacení reparací, které nám má SRN podle mezinárodní dohody o reparacích zaplatit, a neustály. Doporučujeme ministerstvu zahraničních věcí, aby z tohoto důvodu vešlo v kontakt s dalšími státy, kterým SRN reparace též nezaplatila. Žádná česká vláda ani jiný ústavní orgán ČR se nemohou vzdát reparací. Naopak jsou povinny je vymáhat a vymoci.

4. Naše jednání s premiérem Ing. A. Babišem a MZV ČR o reparacích zatím nikam nevedla. Došlo k výměně dopisů, v nichž obě jmenované strany se postavily na stanovisko, že vzhledem k Česko-německé deklaraci, stručně řečeno, nemůžeme vznášet vůči Německu požadavky, které se týkají minulosti.

S tímto postojem zásadně nesouhlasíme. Naše právo na reparace je zakotveno Pařížskou reparační smlouvou a dále pak principem mezinárodního práva, jenž výslovně říká, že agresor je povinen oběti své agrese zaplatit škody, které jí agresí vznikly. Nadto se někteří němečtí ústavní činitelé zavázali, že po sjednocení Německa nám reparace zaplatí. Prvním z nich byl W. Brandt, kancléř SRN, který ve svém vystoupení v Praze se v tomto smyslu vyslovil. Posledním z nich byl H.-D. Genscher, tehdejší ministr zahraničních věcí SRN, který nám sliboval totéž. Když však Německo bylo sjednoceno a uskutečněny celoněmecké volby, němečtí diplomaté fakticky odmítli o reparacích s námi jednat. Tento stav, jak se domníváme, trvá i nadále.

5. S naší peticí jsme se obrátili i na petiční výbor Evropského parlamentu, který nám sdělil, že vyřízení naší petice si vyžádá delší dobu. Dodnes čekáme na odpověď PV EP.

Obrátili jsme se s otevřeným dopisem i na A. Merkelovou, kancléřku SRN, který se zabýval též našimi reparačními nároky vůči Německu, odpověď jsme dosud nedostali.

Než jsme začali rozvíjet „reparační kampaň“, obrátili jsme se dopisem na několik politických subjektů, SPD, KSČM a Trioloru, v domněnku, že bychom mohli společně usilovat o reparace, ale na skutečné odpovědi dosud čekáme.

Jako první subjekt, který s požadavkem na zaplacení reparací Německem vystoupil již na přelomu tisíciletí, jsme též oslovili několik slovenských subjektů, aniž by se nám dostalo odpovědi. Jsme tím velmi zklamáni, poněvadž SR, která v době, kdy nám vznikl nárok na reparace, byla součástí Československé republiky, má proto i v současnosti nárok na přiměřenou část reparací, které od Německa dostaneme.

Je zřejmé, že zájem našich vládnoucích elit nesouzní v tomto směru se zájmy obyčejných našich lidí, kteří před zdražováním, snižováním své životní úrovně by jistě dali přednost reparacím. Jde o několik bilionů korun, kterými bychom mohli uhradit dluh státu a ještě by nám zbylo na stamiliardové investice do ekonomiky a dalších oblastí, včetně sociální. Naše informace se však dostane jen málokterým z nich, takže nějaké větší celonárodní hnutí za reparace se nekoná.

Přesto vyznáváme, že vymáhání reparací od Německa je našim předním státním a národním zájmem.

ZDROJ: Dr. O. Tuleškov/ ČNL